

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 1 10
Pol leta „ 20
Četrt leta „ 30

Pri označitvi in take tudi pri „sočiancih“ se plačuje za navadno tistopono vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „trih kron“, na starem trgu in v župniški ulici ter v Trstu, via Casanova, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici na Travniku 16, I., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Dolalcem in drugim nepremožnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri opravištvu.

Trgovina in politika na Primorskem.

Neki gospod Lucanus je izdal v Trstu v nemškem jeziku knjižico o predelski železnici pod naslovom: *Der Freihafen von Triest und die Verlängerung der Rudolfsbahn*, t. j. prosta luka tržaška in podaljšanje Rudolfove železnice. Mnogostransko izobraženi in v raznih strokah temeljito učeni pisatelj pojasnjuje veliko korist in neobhodno potrebo predelske železnice za avstrijsko državo in svetovno kupčijo. Z navajanjem potrebnih dat pojasnjuje, kaj se je do zdaj godilo za predelsko železnico in zakaj se ni še izvršila. Ti neovrgljivi podatki iz dogodivščin zadnjih 20 let so pouzročili, da nekateri nemški in italijanski listi o nji popolnoma molče, ali pa da jo celo grajajo. Nam in vsakemu poštenemu človeku je pa prav dobro došla, ker nam kaže kako so možje, katere velika nevedna množica slavi kot rodoljube in poštenjake, iz političnih in sebičnih namenov zaprečili podjetje, ki bi bilo Avstriji v korist in slavo, in kako so pripomogli k drugim poljetjem, katerih korist uživajo naši sosedje, ki nam niso bili nikoli prijazni. Vsega v knjižici nabranega gradiva ne moremo naenkrat porabiti, ena oddelka se nam zdi pa tako važna, da ga našim čitateljem uže danes podajemo v prevodu.

Na 14. in naslednji strani pravi g. Lucanus: „Nenavadna prikazen v zgodovini je vsekako, da v preteklem stoletju, ko je šla avstrijska meja samo od Trsta do Devina — ker Koper in Tržič sta bila pod beneško ljudovlado — so se ustanovljale kupčijske družbe in proste lake ter so se izdajale postave o trgovini in menjicah, dasi je bilo prevedeti, da beneški lev (ljudovlada) bo skušal zavirati prosto gibanje na morju, dokler bo imel iskrico življenja v sebi. Ko je pa Napoleon I. obnemoglo ljudovlado zadušil in ko je vsled sklenenega miru v Kampoforniji vsa Benetija in po mirovni pogodbi pariski tudi Dalmacija in Kotor (Cattaro) prišel pod Avstrijo, niso vedeli čisto nič, kaj bi s tem začeli, timče so pripustili Trst in Benetke svoji usodi ter so začeli gledati proti severnemu morju! Da, ako bi šlo po volji neke stranke, bi Primorsko in Dalmacijo prodali za skledo leče, da bi naredili iz Avstrije čisto nemško srednjo državo, kakoršna je Bavarsko ali Saksonsko, v kateri bi se dalo pod peruti pruskega orla gospodovati, kakor bi srček želel.“

„Zato se Primorsko in Dalmacija slabita, kolikor mogoče, in celo s pospeševanjem državi sovražnih strank se prizadevajo odtrgati ti pomorski deželi, samo da bi Avstrijo odrinili od morja, ki je po spričevanju zgodovine za ustanovitev moči in blagostanja vsaki državi neobhodno potrebno, katero se pa ne vjema z načrti neke vladeželjne svojati, ki more zopet priti do vlade le tedaj, če se Avstrija spremeni v nemško srednjo (t. j. od morja ločeno) državo.“

„Drugi izvedenci v državnih rečeh skušajo doseči isti namen na drug način. Prvi želi nemško brodovje v Trstu, drugi hoče braniti Trst z nemškim mečem, torej na vsak način od Avstrije odlučiti, in take prodajalske načrte si upajo kot modre nasvete v povzdigo tržaške trgovine pošiljati v javnost.“

Knjižica, iz katere smo prevedli te besede, je izšla v Trstu pred očmi c. k. namestnika in c. k. nadpravdnika, ne da bi jo bili zasegli. Upamo, da to, kar ni nevarno v Trstu, ki ima jako različno prebivalstvo, ne bo moglo pouzročiti javnega nepokoja v Gorici, ki je v mnogem oziru mirnejša od Trsta. Ako bi bile prvotne besede ušle, tedaj bi bili v nevarnosti, da bi se našel kak mladič, ki bi kumštoval, na katerega ministra ali visokega uradnika meri po njegovi misli kaka beseda, ter bi nas šel ovajati. G. Lucanus se pa ne peča s politikom, ampak žaluje, ko vidi, kako slabo skrbé nekateri ljudje za slavo in korist Avstrije, katera je imela pogosto to nesrečo, da si ni pomagala o pravem času. Upanje imamo, da božja previdnost, ki je vedno čuvala nad Avstrijo, jo srečno

vede tudi iz sedanjih nenavadnih in ogromnih nevarnostij. Bog daj!

Prihodnost Slovanov.

Tesnorsrčni politikarji so vajeni, da imajo pred očmi le to, kar danes velja, in obračajo vso skrb na to, da bi ohranili, kar so prejeli, ne gledé na to, da človeška družba in posamezni narodi se razvijajo po postavah, ki so jim lastne. Slovanstvo je spalo narodno spanje do novejših časov, ako ne jemljemo v poštev nekaterih svetlih prikaznij na jugu in na severu v prejšnjih stoletjih. Drugi narodi so Slovane p ehiteli v omiki, slavi in moči. Zdej se pa tudi Slovani zbudajo, stopajo v krog najomikanjših narodov ter si utrjujejo svoje gnotno stanje. Narodnostna zavest je v Slovanih probujena, čila moč jo visoko vznaša in mogočno šviga proti nebu ogenj slovanske navdušenosti in zavednosti.

Tesnorsrčni politikarji so se tega zbal in skušajo, kako bi zaprečili slovanstva naravni razvitek, ter kažejo tako svojo kratkovidnost in malenkostno sebičnost. Kdor hoče slovanstvo zadušiti, se opeče; slovanstvo ima prihodnost, katere mu nihče ne more odvzeti, ker pride po naravni poti. Slovanstvo ne hlepi po zemljah, zakladih in prestolih, ampak po resnici in pravici, ki ni še nikomur trajno škodovala. Slovanstvo se drži naravnih postav, ki so položene v slovanski narod; po tistih postavah naj se slovanstvo vodi in sreča bo vsestranska. Naravne postave ne trpijo izjeme in se ne dajo zadušiti; njih spoštovanje je pa blagonsno na vse strani. Tudi politikarjem velja beseda našega pesnika, da naj se povrnejo k prvotnosti nazaj, k naravi in njenim tirjatvam, potem bodo imeli zemski raj, ki obsega srečne narode in sloni na zadovoljnosti narodov.

Ako bi bile naše te besede, oponašal bi nam kuo, da smo preveč vročekrvni in da v svoji domišljiji si zidamo gradove v oblake. Besede in nazori niso naši, ampak naših nasprotnikov, kadar mirno premišlujejo, in Latincev, ki stanujejo daleč od nas. Castelar, imenitni španski državnik, razpravlja te stvari v svojem glasilu „El Globo“, kakor spričujeta Slovan in Sloboda. Imenovani politik piše: „Dandanes so poklicani Slovani, da izvedejo prepoved naše dobe. Kakor je verski evangelij, uvod v našo prosveto, klical Germane na zapad, tako tudi društveni evangelij zahteva na zapadu navzočnost Slovanov. Oni niso in ne bodo nikoli vojaki despotov; oni so in bodo vselej, po svojem značaju in po svoji zgodovini, vojaki prepoveda.“ Tako piše o Slovanih Emil Castelar, španski državnik; zato prosimo, naj se ne govori, da je to naša iznajdba.

Avstrija je tista srečna država, ki bo posredovala med izhodom in zahodom. Kakor je bila krščanstva ščit in zaslonba, tako bo napredku in človeškim pravicam. V Avstriji je zagotovljen Slovanom naraven napredek; ko se ta izvrši, bo Avstrija mogočno kraljevala v Evropi kot zaštitnica pravice in naravnega reda.

C porabi mavca ali gipsa, izvrstnega gnoja.

Ker so me uže mnogokrat razni posestniki popraševali o porabi mavca in o njegovej koristi, hočem jim tukaj podati kratek popis, kako se rabi.

Raba mavca kot izvrstnega gnoja se je naglo razširila, odkar so se začeli napredni kmetovalci, posebno v severnih deželah, za umno živinorejo pridno zanimati, ter so morali, ako so hoteli dosti in lepe živine imeti, tudi za dosti dobre pice skrbeti. To so dosegli s pospeševanjem detelj. Detelji je treba prav tako gnojiti, kakor drugim rastlinam, ako hočemo imeti obilen dohodek. Izvrsten gnoj za deteljo so pa v mavci naši.

Mavec rabimo kot gnoj za detelje, trave, sočivje itd. Dober mavec je bele in svetle barve, slabiji pa temne barve. Melje se v nalašč zato pripravljenih mlinah; nekateri ga poprej žgejo, da odstranijo iz njega

vodo, potem ga še le meljejo. Z žganjem zgubi na težkoti kacic 17 — 20 odstotkov, a gledé dobrote se malo ali nič ne spremeni.

Najugodnejši čas za gipsanje, t. j. za trošenje mavca po njivi ali po travniku, je vlažno južno vreme, posebno če malo iz megle rosi. Nekteri gipsajo detelje in travnike ob zimskem času po snegu, kar je tudi dobro. Mnogi gnojijo z gipsom, kadar mlade rastline tako visoko zrastejo, da zemljo pokrivajo. Koliko gipsa moremo na en hektar (2777 štirjaških sežnjevi ali 13/4 (173) orala) potrositi, to odvisi od raznih okoliščin.

Kdor gnoji vsako leto, potrebuje manj gipsa; tako tudi ako kdo gnoji zemljo, ki je uže sama na sebi dobra. Kdor gipsa bolj poredko ali na slabiji zemlji, ga rabi pa več.

Kdor ima zemljo srednje vrste in gnoji vedno, potrebuje na hektar 2—3 kvintale (4—6 centov). Pri dobrih razmerah je gipsanje detelj in travnikov jako veliko koristi in moremo reči, da pospeši rast za polovico in tudi še več. V mnogih krajih bi morali tudi sejanje detelj opustiti, ako bi mavca ne rabili. Kdor ima njive in travnike mokre, naj gipsanje tako dolgo opusti, dokler sveta ne izsuši, ker je po skušnjah dokazano, da na takem svetu nič ali pa prav malo pomaga. To velja tudi tedaj, ko so zemljišča preveč revna ali pa preveč dobra, t. j. ko obstoje s same sprstenine; gipsanje se mora opustiti, ker malo koristi.

Tudi moram opomniti, da zemlja, ktera bi se vedno le z mavcem gnojila, bi bolj in bolj pešala, ker bi jej začelo primanjkovati drugih snovij, ki služijo rastlinam v hrano.

V krajih, kjer sejejo dosti detelje lucernske, ktera ostane na njivi tudi 10 — 12 let, bi priporočal posestnikom, naj bi precej pri setvi na hektar kacic 4—6 kvintalov mavca potresli, kterege potem podorjejo, da more tako ves čas rast detelje pospeševati, ker se nahaja okolo njenih korenin.

Streški z mavcem, kakor lahko razvidimo, niso znatni, uspeh je pa jako velik. Vzemimo, da porabimo vsako leto na hektar 3 kvintale mavca in da velja en kvintal 2 for., znaša to skupaj 6 fr. Ako delavci, ki ga potresajo po detelji, zaslužijo 3 fr., bilo bi skupnih stroškov 9 fr. Na hektaru pa lahko pridelamo vsaj 25 kvintalov več detelje, ko navadno, kar znaša 50 fr., ako računimo kvintal detelje samo z 2 fr. Imamo torej vsako leto za najmanj 40 fr. večji dohodek na hektar.

Našim posestnikom, ki detelje, sejejo priporočam prav topla mavec, ker jako malo stane in donša s primerom na stroške jako znaten dobiček.

Dopisi.

Iz Brd, dne 20. februarja. Dopisi in podučljive besede, ki si jih Ti, draga „Soča“, o cecilijanskem petji med svoje čitatelje pošiljala, niso dospele do ušes vrlih Medancev. Zgodovina cerkvenega petja v Medani je kratka; povem jo s temi besedami, da rečem: orgljar ne pozna sekiric. Kaj moremo od takega ustavovernega orgljarca pričakovati, lahko vsakdo ume. Kar pamtim, — in pravijo mi, da nijsem več za ženitev, — je tu vedno isto starinsko lajanje. Medanci so si sezidali novo cerkev in nov zvonik, tudi šolo so popravili, le cerkvenega petja niso še predruščili, dasi je v Medani izvrsten nadučitelj, ki bi se v silii poprijel tudi tega postranskega častnega opravila. Ako bi pa ne hotel on tega dela sprejeti, lotil bi se ga gotovo drug tam bivajoč orgljar, ako bi mu je hoteli Medanci izročiti. Omenjeni novi orgljar mora hoditi zdej v druge vasi; gotovo bi mu bolj ugajalo, ako bi imel doma opravila, in poprijel bi se posla z vso resnostjo. Ugovarjali mi bado morda Medanci, da ta nij domačin in da je večja dolžnost dati domačinu zaslužek nego tujcu. Bog čuvaj, ako bi moral vsak v svojem rojstnem kraju iskati si živčža. Pa menda tudi ime S. se ne nahaja v Medani, razen v hiši sedanjega orgljarja in menda še v edni družini, ki

so v Medani tujci. Ni mi dolžnost preiskovati, od kod so prišla družinska imena, ampak le željo izrazujem, naj bi Medanci tudi v petji in orgljanji napredovali, kakor napredujejo v drugih rečeh. To tirja duh časa, to tirjajo vnaprednjaške okoliščine, to bi morali tudi Medanci tirjati. Dotičnemu orgljanju bi se lahko dopovedalo, da ne ustreza več sedanjosti, če tudi je v preteklosti vladal nad drugimi orgljanji. Poskusiti treba; videli bode, da se tudi temu lahko pomore, ako se pokaže resna volja veljavnih mož. F.

Z Vipavskega, 26. februarja.—Mesto na pustni ponedeljek odšli smo nekateri na sosenj v Trg uže v nedeljo popoldne, da bi se udeležili veselice, katero je čitalnica po starej navadi priredila ono nedeljo. Spored veselice: petje in ščoiogra „Solski nadzornik“ se je kaj pohvalno izvrševal. Komični prizor „Smolar“ nas je vse kar očaral. V „smolarskeje pesmi“ zakrožil je smolar marsiktero pošteno in dobro zasoljeno. Zaduja kitica bila je po prilici nekom tako:

Tudi mi imamo smole cel peljaj!
Bil bi i tu lehkó prav pravi raj,
Da nam ne vlada prepira prokleti zmaj.
Čas je, da se ga otresemo jenkrat saj
Da ga ne boče nikdar več nazaj!

Po vsem tem bil je ples. Bil nam je krasen večer; vsi smo se zabavljali. Pri „igri“ opazili smo med mnogobrojnim občinstvom tudi častito duhovščino, domačo in bližnjo, vzgojenca vinorajske šole na Slapem, kakor tudi drage nam goste iz Ajdovščine, Križa in vse okolice. Narodajaci trški! Ker imate vse, kar je za oder potrebno: dober pevski zbor, izurjene igralce, ki so kakor nalašč za oder stvarjeni, pripravite nam več enacij večerov. Silno radi se udeležimo enako prireditelj veselic. Opozarjam uže danes slavno občinstvo na dvajsetletnico, katero bode obhajala pomladi t. l. čitalnica. — Po „semniji“ se je veliko govorilo o neki pravdi radi žaljenja časti, katere obravnava bode 28. t. m. ob 3. popoldne. Zopet nova „hetz“! Na pust popoldne so neki inženirji po Ajdovščini vnovič merili pot, po kateri ima iti tramvaj! Sedaj pa gotovo pride!

Iz Podmelca, 26. febr. Pisalo se je zadnji čas v „Soči“ mnogo o ustanovitvi takozvanih „popotnih čitalnic“ na deželi, ki se dajo lahko in z majhnimi stroški vpeljati in ustanoviti povsod. Da so take čitalnice na deželi res mogoče in da so za vasi z raztresenimi hišami posebno primerne in koristne, dokazuje naša mala „kmetijska čitalnica“, katera stoji uže trinajsto leto (t. j. od 24. decembra 1871.) in deluje še precej dobro. Saj smo brali, da se je celo v Trenti taka čitalnica ustanovila, kaj bi se ne drugod?

Nekdaj smo občudovali le tuje jezike; zdaj pa moramo reči, da smo ponosni tudi na svoj materin jezik in da se zanj poteguje, kdor je količkanj zaveden in izobražen. Prav lep vzgled v tem oziru nam je dal narodni krejski g. župan. Slava mu! Da je temu tako, zahvaliti se moramo dobrim narodnim časnikom in čitalnicam.

Uradniki in drugi predstojniki so našemu kmetu le tedaj priljubljeni, ako se morejo z njim zgovoriti v gladkej in lepodonečej slovensčini, med tem ko one, ki njegovega jezika ne razumejo, malo ali le toliko cenijo, kolikor mora. V dokaz temu evo ti resničen dogodek.

Pred nekim časom so po našej bački dolini plehi (marusklje) otroke napadali, katerih naše ljudstvo nima za nevarno bolezen, ako ni kaj drugega zraven. Naš c. k. okrajni zdravnik je v trkih in tem enakih boleznih jako natančen in prav marljiv. Naj bo marusklijev otrok še toliko milj oddaljen, naš g. zdravnik ga obišče vsaj dvakrat, če ne večkrat. O tem času, ko je zdravnik hodil po oddaljenih samotnih krajih k marusklijevim otrokom, je zbolel posestnik J. G. na S...., dobro uro hoda iz Mele, prav nevarno na pljučnici, tako da je uže sam mislil, da je po njem. Človek bi mislil, da kmet vendarle to lepo priložnost porabi, da za primeroma malo odškodnino zdravnika spred praga k sebi pokliče ter se njegove pomoči poslužuje. Toda na uprašanje pisaka teh vrstic, ki je kmeta dan potem na njegovem domu obiskal, kaj mu je zdravnik gledé bolezni rekel, mu odgovori: „Kaj ga bom klical, ker on mene in jaz njega ne morem razumeti? — rajše sem poslal v Kanal po zdravnika. In res — kakor sem zvedel — ozdravil je zdravnik narodnjak iz Kanala tudi tega moža z najboljšim uspehom, tako da so začele, kakor se je nekdo izrazil, njegove „akcije“ tudi po Tolminskem močno rasti. — „Svoji k svojim!“ Kdor hoče naš kruh jesti, naj spoštuje naš narod in naj se uči našega jezika, potem bo užival tudi popolnoma naše spoštovanje in naše zupanje. Kdor pa jezika naše dežele ne urie, naj sam sebi pripiše, če zavolje tega tudi njegova znanost in učenost ne najde priznanja, saj tudi mi nismo brez škode.

Marsikaterega cerkvenega oskrbnika bo gotovo zanimalo zvedeti, da je naš narodni slikar Tomaž Selak, katerega je tudi čepovanski dopisnik nedavno v „Soči“ pohvalno omenjal, dne 18. t. m. po daljši notranji bolezni v Gospodu zaspal. Pokojnik je

bil priden in dober umetnik, če tudi je bil skoro samouk, in je računil menda skoro le kakor kak dninar za svoje delo. Prikupil se je bil s svojim delom povsod na Goriškem; od vseh krajev dobival je ponudbe, posebno za cerkveno slikarstvo in rezbarijo, tako da je moral marsikomu delo odložiti ali celo odreči. Ker je imel veliko družino in je tudi, kakor je pri umetnikih uže sploh navada, živel brez skrbi za stare dni, zato je pri vsej svojej delavnosti in umetnosti umrl kot velik revež. Le požrtvovalnosti v. č. g. župnika se je zahvaliti, da je bil, kakor se spodobi možu, ki je k ozaljšanju hramov božjih mnogo storil, prav spodobno z mašo in drugimi opravili pokopan. Naj v miru počiva.

Iz tolminskih hribov, 4. marca. Kedor je prehodil okrajne ceste na Tolminskem, mora globoko vzdihnuti, ker so v takšnem stanu. Tu vidiš zid posut in na cesti ležati, tam se je rodovitna zemlja usedla, tu se je že naredila velika melina, tam se je še le začela delati, tu leži kamenje, tam prst. Zakaj vse to? — poprašaj radovedno. Le poglej, kako je zidovje ob zgornji strani nizko in slabo! Če se napije vode zemlja, ki nima več trdne podlage, nasloni se le malo ob zid in oba sta našla prostora na cesti. Vsega tega je krivo le slabo, nizko zidovje. Včasih se konaj par dni star zid že obali na cesto. Voznik pripelje težak voz ter mora nehoté počivati, da spravi kamenje h kraji, da more iti z vozom naprej; a podrtega zidu se Bog vé koliko časa nihče ne usmili; ali pa ga zopet le polovičarsko popravijo, da se ne spodtika površni opazovalec nad slabim vzdrževanjem cest. Koliko mest pa je, kjer ni prav nič zidú, dasi bi bil vendar tako potreben, kakor tiču peruti. Voda ob nalivih dere globokeje in globokeje, da se napravijo polagoma cele meline in drče, ki niso le cestam škodljive, ampak tudi polju, gozdom in pašnikom nevarne. Dokler so rane majhne, jih ne vidijo; ko so pa že velike, jih je pa tudi z velikimi stroški težko popolnoma ozdraviti. Pa tudi ogrevajoče spomladansko solnce povečuje meline. Zmrzta zemlja se otaja in slabo viseče kamenje v melinah se odmrvi ter vali na cesto. Neki izvedenec se je nedavno po pravici izrazil: „Škoda za denar, ki se je za te ceste porabil.“ Jaz pa pravim: škoda za denar in tudi za zemljišče, katero se vsled polovičarskega dela zdatno poškoduje. Koliko škode delajo na pol dovršene ceste kmetijstvu v gorah, pač vé vsak, kedor je že te ceste prehodil in jih le količkanj opazoval. Tudi površni opazovalec je gotovo videl grde meline nad cestami in črno rodovitno prst na cesti. Če kedo upraša: Kaj se bo tu ali tam delalo? — čuje se od zidarja, nadzornika itd. vse dobro, kakor bi tudi moralo biti. Tako je tudi, ako greš k osebi, da tu ali tam kak zid napravi ali popravi. „Bomo že storili.“ V tem je navadno ves uspeh, ki ga moreš doseči. Zato se nekateri niti ne zmenijo, da bi se ganili, in večina njih misli, da nima nikakoršne pravice spregovoriti. Tako napredujemo! — Kmet pa plačuj cestne naklade tudi za ona zemljišča, ki ti jih slabo zidane ceste pokvarijo.

Ker dobivamo od vlade zdatne podpore za zidanje skladovnih cest, bi bilo umestno, da bi tudi vlada nadzorovala delo po izvedenem tehniku vsaj gledé onih ert, za katere velja podpora. Tako bi vlada tudi vedela, kam gre denar, in kmetijstvo bi gotovo ne trpelo toliko škode. (O. p. u r e d n. Vlada je, kakor smo slišali, v resnici to tudi storila; zato se za nekatere ceste na Tolminskem pripravljajo načrti, po katerih se bodo ceste ali popravljale ali na novo zidale.)

Z Dunaja, dne 5. marca. (Izv. dop.) Dne 4. t. m. je bila izročena državnemu zboru po državnem poslanci dr. Tonkli-ji peticija občin soške doline za podaljšanje Rudolfove železnice čez Predel do Trsta. Na predlog poslanca grofa Coroninija je zbornica sklenila, da se cela peticija ponatisne v stenografični zapisnik, da pride tako v znanje vsem državnim poslancom. (Prošujo morda prinesemo o prihki.)

V današnji seji prišle so v finančnem odseku na dnevni red znane resolucije dr. Tonkli-ja, grofa Coroninija in dr. Vitezič-a gledé vpeljanja slovenskega, laškega oziroma hrvaškega jezika kot učnih jezikov na srednje šole za učence dotične narodnosti na Primorskem in Štajarskem, katere je bila zbornica pri budgetni debati lanskega leta zavrnila na finančni odsek, da o njih poroča.

Poslanec Jireček je priporočal v obširnem in temeljitem poročilu dve resoluciji, edno za Primorsko, drugo za Štajarsko. Na to se vname živahna razprava, pri kateri je predlagal poslanec Beer, naj bi se resoluciji odstopili šolskemu odseku. Ta predlog sta podpirala poslanca Heilsberg in Sturm, kateri zadnji je ministru očital, da se je bil lansko leto o Tonkli-jevi resoluciji v zbornici izrazil, da je ne more resno vzeti.

Minister Conrad se je izgovarjal, da je o tisti priliki le menil, da se tista resolucija ne da od besede do besede izvesti, ker je obsegala tudi Koroško, kjer so razmere drugačne nego na Kranjskem. Rekel je, da je vpeljal na nižjih gimnazijah na Kranjskem slovenski kot učni jezik le za poskušnjo, in da vpelje,

če se pokaže, da morejo učenci po dovršeni nižji slovenski gimnaziji brez škode napredovati na višji gimnaziji z nemškim učnim jezikom, slovenski kot učni jezik tudi na Primorskem in južnem Štajarskem. Pridjal je še, da je slovenski jezik ves drug doma in ves drug v knjigi, tako da se ga morajo učenci še le v šoli učiti. Za Istro, rekel je, bo pa treba ustanoviti posebno hrvaško nižjo gimnazijo.

Resoluciji je krepko, temeljito in obširno zagovarjal dr. Tonkli, kateri je dokazoval potrebo vpeljanja slovenskega kot učnega jezika v srednje šole iz pedagoško-didaktičnega stališča in je poudarjal, da kar je mogoče na Kranjskem, je mogoče tudi na Primorskem in Štajarskem. Zavrnil je ministrovo mnenje o razliki govornega in književnega jezika, rekoč da je razlika med govornim in književnim jezikom nemškim še neprimerno večja, ko v slovenskem jeziku, in da vsi narodi se morajo še le učiti svoji književni jezik.

Resoluciji sta podpisala tudi češka poslanca dr. Zeithammer in grof Henrik Clam. Potem je bila z večino glasov sprejeta sledeča resolucija: „C. k. vlada se pozivlja, da na državnih gimnazijah v Gorici, Paznu, Mariboru in Celji uvede take navedbe, da se bo dajal italijanskim, slovenskim oziroma hrvaškim učencem, ki te šole obiskujejo, v spodnjih razredih pouk v maternem jeziku in da se bo ob enem nemški jezik primerno gojil.“

Obširno poročilo poslanca Jirečka pride v natis in ob svojem času vam ga pošljem.

Politični pregled.

V državnem zboru je bilo sprejetih v zadnjem času več manj važnih načrtov postav, kakor oni postave o pravnih opravkih dolžnikov, ki so plačila nezmožni, v istem obsegu, ki ga je določila gosposka zbornica, dalje oni postave o uredbi državnih razmer do koroškega zemljiško-odveznega zaloga, o gališkem petrolji itd. V seji 4. t. m. so se izročile različne peticije dotičnim odsekom, tako tudi peticija občin v soški dolini za podaljšanje Rudolfove železnice od Trbiža skoz Gorico do morja, katera je bila na predlog grofa Coroninija polnoobsežno pridjana stenografičnemu zapisniku. Vlada je predložila tudi načrt postave za železnico Mostar-Metković, ki bo stala 1,700.000 gl.

Proračunski odsek je sprejel z veliko večino poročilo grofa Clam Martinica o finančnem zakonu. Iz tega poročila, ki jako jasno in stvarno razpravlja državno stanje, razvidise, da bo imela država letos čez 40 milijonov dolga, čegar pokritje se vravna po posebni postavi. Pri tej priliki smo tudi izvedeli od gospoda poročevalca Clama, da se delovanje štedilne (šparovne) komisije bliža koncu.

Sedaj, ko imajo poslanci dotično poročilo že v rokah, začne se v kratkem — najbrže še ta teden — debata o finančnem proračunu, ki bo gotovo dolgo trajala.

Tudi gosposka zbornica je te dni zborovala ter sprejela francosko-avstrijsko trgovinsko pogodbo in dogovor Avstrije s Švico gledé uboštvene pravice.

Kako potrebno je bilo, da je vlada vpeljala za Dunaj in nekatere kraje izjemno stanje, kaže zopet nov čin necega anarhista, Kammerer-ja po imenu, kateri jo je bil leta 1882. iz Avstrije v Švico popihal in se je sedaj vrnil. Policija je zvedela, da ima na domu bombo z dinamitom napolnjeno, in je sklenila na ulici uleviti ga. To je tudi storila, a Kammerer se je strastno branil in je tri policaje obstrelil. Še celo predsedniku Smolki so žugali po pismu, da pridejo v zbornico in vse poslance pretepejo.

Z Dunaja izpojeni anarhisti utaborili so se v Budapešti, kjer jih strogo opazujejo; dunajska policija je šla baje za njimi v Budapešto.

Gledé zunanje politike poročati nam je samo vest, da se bode letos vršilo kronanje srbskega kralja Milana v staroslavnem samostanu Žica, kjer so bili tudi drugi srbski vladarji kronani.

Dalje poročati nam je, da tudi v Angliji vlada dinamit. Ni ga dneva, da ne bi dobili poročil o bombah, o skritem in pripravljenem dinamitu itd. Nekoliko osladi Angležem to neprijetno stanje zmaga generala Graham-a nad sovražnikom v Sudanu. 2. t. m. je poročal ime-

novani general, da je angleška vojska pri Eltebu zmagala sovražnika, ki je imei nad 1000 mož zgnube, dočim je ostalo Angležev le 28 mrtvih in 192 je bilo ranjenih, med ranjenci je tudi Baker paša. Angleži so dobili tudi 7 kanonov. Vsled te zmage so dobili važno mesto Tokar brez boja v roke.

Domače in razne vesti.

Slovensko bralno in podporno društvo v Gorici vabi uljudno vse društvenike, da se udeležijo v prav obilnem številu predavanj in domačih zabav, ki bodo 9. in 23. marca (obakrat v nedeljo) v društvenih prostorih na Travniku h. št. 16 ob 8. uri zvečer. Predaval bo obakrat g. Franc Podgornik in sicer: prvi večer: Kako so doslej delavce učili in vodili; drugi večer: Po čem imajo delavci hrepeneti v sedanjem času. Zabava bo obsegala petje društvenih pevcev in prijazne domače razgovore. Posebno društvenikom delavskega stanu naj bota ta večera toplo priporočena, dasti bota tudi drugim udom zanimiva in koristna. V Gorici, 4. marca 1884. ODBOR.

Duhovske premembe. Č. g. Tomaž Čerin, vikar v Avčah, prišel je kot pivostolni vikar v Gorico. — Župnijsko skušnjo ob izvanrednem času je delal te dni č. g. Toso Jožef, kaplan v Flumičelu.

Učiteljske premembe. Podučitelj v Sv. Križi Alojzij Lužnik je imenovan učitelj v Komun. Suplent v Ločniku Franc Gabrijevič je imenovan učitelj za Starogoro, kjer se odpre nova ljudska šola. Izprašana kandidatinja Marija Bregant je imenovana začasna podučiteljica v Ločniku. Podučitelja v Čepovanu in v Biljah Anton Mlekuž in Ivan Kraševac sta imenovana začasna učitelja ravno tam. Podučitelj s Srednjega Karol Mlekuž gre za podučitelja v Križi.

Deseti izkaz radodarnih doneskov za zastavo „Slovenskemu bralnemu in podpornemu društvu v Gorici.“ Jožef Fon 2 gl.; Franc Ferija 2 gl.; Vincenc Stubelj, vikar, 1 gl.; od čistega dohodka veselice 9. februarja t. l. 22 gl. 26 kr.; Jožef Buškin 1 gl.; Janez Prezel 1 gl.; Jožef Vovk 1 gl. Vkup 30 gl. 37 kr. S prejšnjimi razkazi vred 290 gl. 47 kr.

Naznanjam gg. društvenikom in vsem dariteljem za zastavo, da je odbor podpornega društva v svoji seji dne 21. februarja enoglasno sklenil, da se zastava blagoslovi meseca julija t. l. Gospodje društveniki, ki so kasneje vstopili v naše društvo, se prosijo lepo, naj po mogočnosti za zastavo kaj darujejo. Vsi tisti gospodje pa, ki so kak znesek v ta namen podpisali pa še ne oddali, se uljudno prosijo, naj to blagovoljno kmalu storijo, da bo odbor vedel, koliko je gotovine, in da bo vedel, kako vesti se gledé naprave in blagoslovljenja zastave.

JUŠT VUGA, odbornik in nabiralec.

Za Pirčev spomenik so darovali: Andrej Leban, vikar v Grgarju, 1 gl. — Franc Sedej, profesor bogoslovja, 1 gl. — M. K. 1 gl. — Andrej Marušič, profesor veroznanstva na c. k. gimnaziji v Gorici, 2 gl. — gospa Matilda Stermolé v Gorici 1 gl. — dr. Ant. Gregorič, profesor bogoslovja, 2 gl. — Jožef Skočir, župnik v Podmeleci, 1 gl. — vkup 9 gl. — prenesek 57 gl. — vsega 66 gl.

„Goriške ljudske posojilnice“ nadzorstvo je imelo sejo, v kateri si je volilo predsednika g. Franca Erjavca in tajnika g. Fr. Ferijo. Nadzorstvo je odobrilo račune in bilanco, katere je bil položil osnoven odbor pri občnem zboru, in je izreklo svoje priznanje in zahvalo bivšemu odboru, ki se je zdaj premenil v ravnateljstvo. — Pozneje je bila skupna seja ravnateljstva in nadzorstva, v kateri se je odobrila tudi za naprej ona vstopnina, ki je veljala do zdaj. Obresti za hranilne vloge so se zvišale na 4 1/2 od sto, kakor pri goriški hranilnici; za izposojeni denar bo zahtevala posojilnica, kakor do zdaj, obresti po 6 od sto in nekaj uradnih stroškov, kakor je bilo v „Soči“ uže naznanjeno.

Na Ajševici odprli so v soboto 1. t. m. novo šolo. Duhovskega opravila niso imeli; vso slovesnost sta opravila gg. mestni župan in okrajni šolski nadzornik z drugimi. Neki goriški list pripoveduje, da so pri tej priložnosti streljali z možnarji in da je župan imel italijanski nagovor. Kdo je v šoli sveto razpelo obesil, kdo je z blagoslovljeno vodo škropil, kdo je virh dejal na ogleje in kadilnico vihteč, kdo se je pred otroci pokrižal in pred njimi molil, nam dotični list ni povedal, vendar pa menimo, da je to storil g. župan, ker če sme podučevati kersanski nauk učitelj, ki iz verstva nima spričevala, zakaj bi ne smel mestni župan šole z blagoslovljeno vodo poškopiti in z otroci moliti? Najbrže da g. župan ni govoril le italijanski, ampak tudi slovenski, drugače bi pač slabo spoštoval meščane, svoje volilce, in njih otroke, ako bi govoril do njih v nerazumljivem jeziku, in to tim bolj, ker, ako se ne motimo, je mestni župan zmožen sloven-

skega jezika za vsakdanjo rabo in ima tudi dotično spričevalo, katero je dobil, ko je pred leti delal skušnjo iz slovenskega jezika, da je bil imenovan okrajni zdravnik. Ako je sam župan, ki je prvi meščan goriškega mesta, delal skušnjo iz slovensčine, ne vemo, zakaj bi je učitelj ne delal, kateri ima nalogo, da bo slovensčino podučeval. Ali pa se morda zato ne zahteva spričevalo iz slovensčine, ker ga tudi iz verstva nima? Nekoliko več luči v šolske postave in naredbe bi ne škodovalo; naznaniti cerkveni oblasti, da je šol. začela zato, da priskrbi kateheta, bi tudi ne bilo odveč; pa kaj?

Ogenj se je bil vnel v sredo zvečer ob 8. uri za Mesnicami v Winklerjevi hiši v II. nadstropji. Ogenj je padal skoz dimnik v pritličje, kjer je sušil strugar na ognjišču mnogo lesa, ki je zagorel in pogorel. Gasilci so sicer kmalu došli, vendar so imeli dve uri opraviti, predno so ogenj popolnoma zaдушili.

Stariši, varujte otroke. V neki premožni goriški družini so dovolili malemu triletnemu otroku, da se je s škarjami igral. Ko je hotel otrok poteči, pade in si s škarjami lice raztrga. Koliko bolečine in žalosti za otroka in za stariše, ki prej si niso upali odreči otrokove prošnje. — V Benetkah so umivali v družini grofa Papadopoli, ki je tudi v Gorici dobro znana, dvojčeta, katera so bili dobili. V ta namen so imeli zraven kopeli en velik lonec vrele vode, da so po potrebi prilivali k mrzli. Nenadoma priteče triletni fantič, katerega so bili dobili roditelji po prav dolgem čakalju, ter vtakne glavo v krop, ki ga je strašno opeklo. Grof je poklical dr. Fona iz Zagreba v Benetke, da je otroka zdravil; vendar ni bilo mogoče rešiti mu življenje, po osmih dneh ali nekaj čez je umrl za opekline. — V Benetkah je razsajala letos tudi skarlatina, ki je mnogo otrok pomorila. Edini sin grofa Nugent-a, ki je nekdanj bival v Gorici, je bil tudi v nevarnosti, vendar je bolezen preстал in je trden.

Neki goriški list imenuje goriške Slovence po svoji stari navadi mestne goste. Kaj pa, ako bi se dokazalo, da Slovenci so bili prej v Gorici nego neki meščani, ki zapirajo štacune ob sobotah in štejejo mesece po luni? — Zabavljati, gospoda, je lahko; ali resnico povedati mogočnim in bogatim je težko. V tem poskusite se, če ste možje; če pa ste ženske in imate moze v pisarnah ob Soči, ne pišite o delavskem prašanju, ampak o moči kapitala in njegovih pokroviteljev. — Tudi na zadnje naše poročilo o zabavljanju v glediški kavarni proti slovenskemu listu se nam je reklo, da ono je bilo le v šali, ali nam se zdi, da o nekaterih stvarih ni dobro šaliti se in da bi slabo skupil, kdor bi se vpričo nekih gospodov šalil z italjanskim listom ali kakim italijanskim junakom.

Da bi ženska ostala pri motovilu in bi si ne prisvajala poslanstva Debore, ki je Izraelce vodila in jim prerokovala, obvaroval bi se goriški „Corriere“ marsikatere nespameti, ki vsako toliko časa polni njegove predale. Ako bi ne imel na čelu zapisano, da se peča s politiko, mislili bi včasih, da mu je več za šalo in sumničenje nego za politiko. V zadnji številki pravi, da se z d i, kakor bi Slovenci italijanskim porotnikom pripisovali obsojenje morilca Biteznika, ter se proti temu slovesno zavaruje v imenu svojih somišljenikov. Nam pa se ne z d i, ampak v e m o, da „Corriere“ je manjkal povod, da bi Slovence pred Italijani sumničil, in da se je poslužil naše opombe o Bitezniku in njegovih sodnikih proti nje jasnemu pomenu. A najlepša je ona, s katero hoče „Corriere“ nekako dokazati, da je prav, da se slovenski zatoženci tožijo in sodijo v italjanskem jeziku pred italijanskimi porotniki, češ da sodnija sama kliče najbolj nepristransko može k porotam, da sodijo po pravici. Hoče reči: ker Italijani niso v nikaki zvezi s Slovenci, zato Italijani najlaže pravično sodijo Slovence. Odgovarjamo: Ker niso Slovenci v nikaki zvezi z Italijani, zato Slovenci najlaže pravično sodijo Italijane v slovenskem jeziku; zato je slovenska porota v korist pravice neobhodno potrebna. Tvoja je ta logika, „Corriere“, ne naša; če Ti ne dopade, zakaj si jo iznašel?

Obesil se je neki mladi častnik goriške posadke, kakor pravijo, zaradi slabega denarnega stanja. V sredo popoldne so ga pokopali z vojaškim spremstvom.

C. k. državni muzej v Ogleji ima zdaj svoj tiskani katalog, kakor drugi enaki zavodi. Sestavil ga je profesor Maionica, konservator omenjenega muzeja. Katalog, katerega smo pridjane koristne in potrebne opazke za obiskovalce, je tiskan v posebnih knjižicah v nemškem in italijanskem jeziku pri Seitzu v Gorici in stane 20 kr. Nemški naslov mu je: Wegweiser durch das k. k. Staatsmuseum in Aquileja. Stariški spomeniki, ki se hranijo v oglejskem muzeju, so nekaj državna lastina, nekaj oglejske občine, nekaj družine Ritterjev, nekaj barona Evgena Ritterja, ki je imel nekaj časa, ko je bil državni muzej uže odprt, pravico kupovati stare denarje, ki bi se našli v več primerkih na oglejskih tleh. Ono pravico mu je bil podpisal c. k. namestnik-tveni svetovalec Ivan vitez Vintschgau kot predsedni-

kov namestnik. Ko je pa baron Evgen Ritter zvedel, da zaradi tega so nastale besede, se je prostovoljno pismeno odpovedal dani mu pravici. Od tistega časa je potihnila govorica o kupčevanju s starinskimi spomeniki in c. k. osrednja komisija za ohranjenje starinskih spomenikov na Dunaji je imenovala gospoda barona Evgena Ritterja in Ivana viteza Vintschgau svoja dopisujoča uda. Evgen Ritter je bil dobil uže prej pohvalno pismo od imenovane komisije, ker češ tako uspešno podpira njene namene. Maionikin kazipot po muzeji so nekateri listi močno hvalili; če sordimo po sedanjih skušnjah, donese rau pohvalno pismo, če ne še kaj več. Vsakemu svoje.

Iz Renč se nam piše, da sta se dva brata dne 4 t. m. sprla menda radi dedščine in ob 8. uri zvečer je starejši brat mlajšega s krivačem tako ranil, da je v nezavesti.

V Trnovskem gozdu potika se, poročali smo v 8. številu, huda zver ris. Zdj pa pripovedujejo gozdvarji, da sta celó dva. Jednega da so te dni zasledili ter ga nagnali v neko brezno, kamor se je skrtil. Brezno so potem založili s težkimi kameni ter ga tako zaprli in obsodili na smrt od glada — ako ne najde drugde kacega izhoda, kar pri razvotljenih tleh Trnovskega gozda ne bi bilo nemogoče. — Ris je dandanes v naših krajih nenavadna prikazen, zadnjega so menda ubili na Tolminskem pred kacimi tridesetimi leti. Stalno prebiva ta zver blizu nas samo še na Kranjskem v velikih gozdih okolo Sneznika, pa tudi onde je uže redka. Kolikor je nam znano, ubili so onde zadnjega l. 1870. Ta dva gosta priklatila sta se gotovo izpod Sneznika čez Javornik jin Hrušico v Trnovski gozd.

Prečastiti gospod Purger!

Iz Vaše slavnoznane delavnice prejel sem te dni za svojo župnijsko cerkev Kristusa v grobu, ki gledó natančnosti in finosti dela popolnoma ustreza. Izpolnjujem torej le prijetno dolžnost, ako izrekam in Vašim verskim kipom brezpogojno priznanje in Vašo firmo vsem p. t. sobratom najtopleje priporočam. Lolec, 31. januarja 1884.

Se spoštovanjem
Ivan Kumar,
župnik in dekan,
knezo nadškofjski konzistorijalni svetovalec
in častni kanonik.

CVET ZOPER TRGANJE

po dr. Maliču

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, terganje po udih, bolečine v križi ter živcih, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine po polnem terganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper terganje po dr. Maliču“ s zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Zahvala.
Schubmarte. gospodu pl. Trnkóczy-ju, lekarju v Ljubljani. Moja mati so na protinskem boleznju na nogi silno trpeli in razna čomača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezen čedatje hujša prihajala in uže več dnij niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet po 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res imel je čudovit vspeh, da so se po kratkej rabi oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam torej dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednakej bolezni priporočam. Vašej blagorodnosti pa izrekam najprisrčnejšo zahvalo, z vsem spoštovanjem udani

Fran Jug, posostnik v Šmarji p. Celji.
Plavinski zeliščni sirup krajnski, izboren zoper kašel, hripavost, vratobol, prsne in pljučne bolečine; 1 steklenica 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in sirupi.

Kri čistilne kreglice, c. kr. priv., ne sme bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se uže tisučkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, otrpnenih udih, skazenem zelodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatuljah à 21 kr.; jeden zavoje s 6 škatuljami 1 gold. 5 kr. Razpošilja se le jeden zavoje.

Naročila se izvrše: najhitreje s poštnim povzetjem v lekarni pri „samorogu“
Jul. pl. TRNKÓCZY-ja na Meštem torgu v Ljubljani.

Dr. Alojzij Delpiero
zdravnik-ranocelnik-porodničar
stanuje v ulici sv. Antona
h. št. 1. prvo nadstropje
v Gorici.

Mlad kapelnik,

ki more podučevati v instrumetih na lok in sapo in ima najboljša spričevala, išče službo. Uljudne ponudbe sprejema opravištvu lista pod napisom: kapelnik.

Prav dober domači brinjevec

po 1 gl. liter, in tudi na veliko, dobi se v Čepovanu pri

Štefanu Šuligoj-i.

!!Jurij s pušo!!

časopis za šalo in satiro.

Jurij s pušo bode naslov novemu humorističnemu časopisu, kateri bode, začeni s 1. aprilom t. l., izhajal v Trstu po dvakrat na mesec ter prinašal obilo zanimivega berila in v vsaki številki nekaj lepih slik. Jurij s pušo, narodnjak z dušo in telom, bode najcenejši slovenski časopis te vrste; Jurij velja za celo tekoče leto samo 2 f., za pol leta pa 1 f. Naročnina naj se pošilja podpisnemu upravništvu, katero pozivlje slovensko občinstvo k obili naročbi.

Uredništvo in upravništvo
"JURIJA S PUŠO"

Via Solitario, št. 17. Trst.

Št. 53/E.

Oznanilo.

V soglasi z razpisom prečastitega varstva zastavljanice in z njo združene hranilnice 31. decembra 1883. št. 202 M. d. P. se javno naznanja, da začasno in do drugačne stalne višje določbe se odločijo s 1. aprilom t. l. nasproti strankam opravila zastavljanice od onih z njo združene hranilnice tako, da od tistega dneva naprej se bodo vršila opravila navadnih in dragocenih zastav v oddelku zastavljanicnem ob delavnikih vsak torek, četrtek in soboto, opravila v hranilničnem oddelku pa ob delavnikih vsak ponedeljek, sredo in petek.

Uradne ure ostanejo dosedanje, namreč od 9. zjutra do 1 popoldne. Vodstvo zastavljanice in z njo združene hranilnice

v Gorici, 2. februarja 1884.

D. LOVISONI.

Naznanilo.

Častni gospod!

Dovoljujem si opozoriti Vašo častivrednost za bodoče velikonočne praznike na Kristusa, ki je iz groba ustal — Resurrectio, — katerega imam v naslednjih velikostih:

50 centim. 57 centim. 65 centim.

gl. 10 gl. 15 gl. 20 vsak kip;

in se priporočam Vašim pravočasnim naročbam — tudi Kristusov v grobu, katere imam v zalogi, katerih cenik Vam na zahtevo pošljem.

Gröden, v Tirolih, 15 februarja 1884.

Z največjim spoštovanjem
J. B. PURGER.

Št. 70/o. š. s.

Razpis službe.

Da se zadržno nastavita učitelj-voditelj na enorazrednici v Brestovici in učiteljica na štiri-razrednici v Komnu, razpišete se s tem ti službi s plačili III. vrste po deželni postavi 4. marca 1879. št. 9.

Za službo učitelja-voditelja zahteva se sposobnost k pomočnemu poučevanju verskega nauka.

Prošnje naj se vložijo pri tem c. kr. okrajnem šolskem svetu v dobi 6 tednov od vverščenja tega razpisa v list „Osservatore Triestino.“

C. K. OKRAJNI ŠOLSKI SVET V SEŽANI,
3. marca 1884.

Pri knjigarji Seitz-i v Gorici je na prodaj po znižani ceni — za 1 gl. 30 kr.

VELIKI TEDEN

in
Velika Noč,

spisal profesor Andrej Marušič.

Knjiga se pošilja tudi po pošti na povzete. Kdor pa denar uže z naročilom vred pošlje, naj pridene še 10 kr. za vozni list.

Franc „čisti hitro in gotovo.“
Professor KARL pl. BRAUN na Dunaji
Jožefov ne uzrokuje nikakih težav
Professor pl. BAMBERGER na Dunaji.
Grenki „dela bolj uspešno, ko
druge grenke vode.“
Studeneč Professor LEIDESDORF na Dunaji

Zahteva naj se vedno in razločno: FRANC-JOŽEFOV GRENKI STUDENEČ. Zaloge povsod. V Gorici: lekar g. Cristofolletti in A. Seppenhofer. Razpošilja se iz Budapešta.

Oznanilo.

Podpisani dovoljuje si s tem uljudno naznaniti, da je v tukajšnjem mestu odprl zalogo svojega piva iz Schwechata pod naslovom: „Antona Dreherja zaloga piva v Gorici“ in da je izročil njeno oskrbovanje gospodu M. Skutezky-ju, ki začne svoje delovanje 1. marca t. l.

Priporočam ga blagovoljni naklonjenosti slavnega občinstva.

Spoštovanjem

Anton Dreher.

Z ozirom na zgornje oznanilo štrjem si v čast vabiti najuljudneje gospode gostilničarje in sl. občinstvo na staroznano

„pivo iz Schwechata“,

katerega ima podpisani v navlašč za to sezidani kleti obilno zalogo v posodah navadne velikosti, kakor tudi v steklenicah po pol litra in po poliči za 15 in za 20 kr.

Kdor kupi naenkrat najmenj 50 steklenic, se mu dovoli pri vsaki steklenici 2 krajcarja odbitka.

Za vsako steklenico je treba vložiti 10 kr. V isti hiši v ozkih ulicah (Via Stretta) h. št. 5 nahaja se pivarna

„PRI LEDENICI“,

kjer ima vsakdo priliko, da se z majhno poskušnjo prepriča o dobroti blaga.

Visokim spoštovanjem

M. Skutezky,
založenec.